

(המשך מעמוד 27)

אני הכתי אותה כזמן ששכבת עליה, כשהייתה כבר כבולה. אבל זה לא נכון. וידר אושפז בבית-חולים בלונדון החלים אחרי כמה חודשים. באל-על מספרים עד היום את הבדיחה שלייה חאלד מחפשת או? על כי אף אחד לא שם עליה. לא כך טוב למני. בעצם, אם יודר לא היה נפצע, ליילה היתה ניום בארץ. אם היינו חוזרים ארצה, לא היו משהירים אותה. היא ליילה יושבת בבית-סוהר עד היום. עד כאן סיפורו של אייזנברג. בארץ קיבלו אייזנברג וחבריו הצוות האחרים מדליות-כסף מידי ראש-המשלה דאז, גולדה מאיר. הדייל שלמה וידר שנפצע תוך כדי מאבק עם החוטף, ואיש-הביטחון שהצליח לבסוף להשתלט עליו, קיבלו מדליות-זהב.

סיפור החטיפה איננו חלק מהעניין היחיד בחייו של אברמ'לה אייזנברג. ב-45 שנותיו הספיק לעבור הרבה. אייזנברג עלה ארצה עם הוריו

פגש אברמ'לה בפאריס. בהשפעתו של אברמ'לה עלה ואן-אסל ארצה. השניים מתגוררים יחד ביפו. בבית ערבי ישן, סמוך לגלריה שלהם.

ואן-אסל מתמחה בציוור ובאר-מיטקטורה. בגלריה הוא אחראי על הצד האמנותי. אברמ'לה, לעור מת זאת. אחראי על הצד הניהולי. בביתם המשותף מגדלים השניים לא פחות מארבעה כלבים. הריהוט בבית הוא ערבי ישן, בתוספת מוכרות וציורים עתיקים שאספו ברחבי העולם. השניים עוסקים עתה בבניית גלריה נוספת סמוך לזו הריהוט. את מלאכת הבנייה הם עושים במו ידיהם.

חלומות

זוועה

לפני כחודש פרש מאל-על, במיסגרת הקיצוצים בחברת רה. הגיע הזמן לבחור בין הגלריה לבין אל-על, הוא מסביר. ההגלריה התפתחה מאוד ואנחנו

בעיניגלריה אייזנברג וואן-אסל (1975) שותפים וחברים טובים

מקדישים לה הרבה זמן. באל-על לא היה לי רע, אבל כאן אני עוסק ביצירה. הגעתי באל-על לתפקיד של כלכל ראשי. כאן אני רק ב' תחילת היצירה. אני גם לא כל כך צעיר. בגיל מסוים מרגישים שאפשר להיות בודד בעולם הגדול, אפילו שיש הרבה חברים. לכן החלטתי לפרוש מאל-על ולהתעסק רק בגלריה."

בין כל המזכרות הרבות מהעולם, חסרה בביתם של אברמ'לה ואריק מזכרת אחת. "את הפיאה שהורדתי מהראש של ליילה רציתי לשמור", מספר אברמ'לה, אבל הפיאה-גלדי יארד לקחו אותה. בעזרת הפיאה הזאת הצליחה ליילה להסוות את עצמה. היא הייתה כבר מפורסמת מאוד, לכן היא דאגה להתחפש. "עכשיו, כשאני נכר בכל מה שקרה, אני מבין שזכר לא תפסתי בהתחלה באיזו סכנה הייתי. בזמן החטיפה הייתי מאוד רגוע. פעלתי כל הזמן בקורבנות. אפילו אחר כך, כשהסקוטלנדי-יארד חקרו אותי, עוד הייתי שקט. רק כעבור יומיים הבנתי באיזו סכנה הייתי. "במשך שבועיים עוד היו לי חלומות זוועה, הסכנה הייתה רצינית. הם הלכו להתאבד והיינו יחד לים למות כולנו. יחד איתם. על הכוונות שלהם נודע אחרי-כך, מתוך הכרויים שמצאו על גופם.

"אני לא חושב שהייתי גיבור. באותו זמן לא חשבתי הרבה. מצאתי את עצמי עושה את הדברים של הייתי צריך לעשות. כשראיתי אותם עם האקדחים והרימונים בידיים, ידעתי שהם יכולים להרוג אותי. רציתי להיות.

חולות

לוהטים

עם שיחזורו מהצבא התקבל לתיאטרון הלאומי הבימה, שם שיחק במשך שנתיים בתפקידים: טגנים בהצגות בית התה של ירח אנוסט, יחד עם רפאל קלצקי, בהחמד על הקיץ, יחד עם אהרון יסקין. אחרי-כך נסע לגרמניה ו'שתלם שם במישחק. שם גפ שיחק בכמה סרטי-קולנוע, לצד שחקנים מפורסמים כמו קתרין ואלנסה, גריה של, מכסימיליאן של ומישל זורגן.

אחרי חמש שנים של שהות ב'רמניה חזר אברמ'לה ארצה. כאן ישנה יחד עם אורי וזהר ודליה, ביא את הסרט חולות לוהטים. שאחר שראיתי את הסרט החלטתי לזמישחק זה לא בשבילי, סיפר אברמ'לה. "זה היה בשנת '60, אפר תקבלתי לעבודה כדייל באל-על. אל-על היתה אז הרבה יותר קטנה. היינו רק 60 דיילים. עבדנו אז על מטוסים מדגם קוני לבריטניה, רק מאוחר יותר עברנו לבואינג 707 ולג'מבו המשוכללים. אבל לי זמן האמת, תנאי העבודה היו או יוקא יותר טובים. היינו מישפחה קטנה ומאוחדת."

לפני חמש שנים פתח אברמ'לה את הגלריה 13 וחצי ביפו, יחד עם חברו אריק ואן-אסל. את ואן-אסל

(המשך מעמוד 31)

שלא נחרו באופציה של הגירה למדינת-היהודים, יתקבלו באמות שבהם הם חיים, ושאליהם הם רוצים להצטרף. הרצל דגל בפשטות במולדת חדשה (ולא היה חשוב לו אם תהיה בארגנטינה, בארץ-ישראל או ב'אוגנדה). אולם עוד בחייו נאלץ הרצל האתיאיסט להתפשר עם מסורת הדתית, שהעמידה את האמונה מעל למולדת, את הקשר הדתי מעל לקשר הטריטוריאלי. חיים וייצמן וואב ז'בוטינסקי גאמנם העמידו את ארץ-ישראל במרכז מאווייהם, אך לא היו מעולם תושבי-קבע של הארץ.

שניהם נדרו בין קהילות היהודיים בעולם הישראלי שנים ציוניים נה, אונד, נכח נתנו לגרמניה לעם שלם של עסקים ציוניים שזא חלמו כל על עלייה אישית המינה הסועי בא, לדעת, ב' תקופתו של דוד בן-גוריון. הצעיר מפלונסק השתקע בארץ, והיה מורשש בה יותר מרוב עמיתיו. הוא מאס בתנועה הציונית, שלא הביאה את מנהיגיה וחבריה לארץ, ואף תבע לא-פעם לפרוק.

עם זקמת המדינה דאג למונע מיהודי-העולם כל השפעה על ניהול המדינה. הוא לא היה רחוק מן התפיסה (שאני דגלתי בה תמיד) האומרת שיש להבחין בין האומה הישראלית, המכה שרשים בעולם, ובין העם היהודי, המפורז בעולם, ושגם האומה הישראלית היא חלק ממנו.

זוהי תפיסה ציונית, ואולי אף התפיסה הציונית הנוכחונה ביותר. אך בן-גוריון עצמו נאלץ לבגוד בה, כאשר היה זקוק לסיוע כספי ומדיני מידי המנהיגים היהודיים בארצות-הברית. הוא הסכים, ב'קומה שפופה שאפשר להיות גם ציוני טוב באמריקה. קביעה זו גורמת עתה ל'מפולת.

ה עובדה החשובה ביותר במאון הנוכחי של עלייה ו' ירידה היא זו: הציונות עצמה הפכה תנועה דו-סטרית.

אם יכול אדם להיות ציוני טוב בברוקלין, חסיד של ארץ-ישראל-השלמה בלוס-אנג'לס, יהודי כשר למהדרין בויליאמסבורג, ידיד אמת של המדינה בפייטסבורג - אין שום סיבה לכך שהציונות מרמת-גן לא יעביר את פעילותו למאנהאטן.

להיפך: במאנהאטן הוא יוכל להיות ציוני יותר טוב, להתנגעו את הארץ ביתר שאת, לתרום ולקנות בונדס. צרפתי אינו יכול להגר ללאס-וגאס, או אף לקוויבק, מבלי לש'בור את כל הכלים של חיו. אירי העובר מדאבלין לבוסטון יודע שהוא עוקר את עצמו, למרות שבוסטון מלאה באמריקאים ממוצא אירי.

הרגישה יסודית זו היא הבלם העיקרי להגירה המונית, גם ב'עיתות משבר כלכלי. התפיסה הציונית שהשתלטה ב' דור האחרון, הרסה את הבלם הזה. סיגנונה הוא סופר-לאומני, אך למעשה היא אנטי-לאומית. בשם האחדות של העם היהודי נהרס קיר-הברזל הרחובי שבין האומה החדשה, שהתגבשה כאן בארץ, ובין הפורה, הראה במדיניות-ראל צלעות נחמד, את-רתיירות, מוקד-תפילה, אובייקט של פט-ריטיזם מילולי.

הגשר בין הפורה ובין יש'ראל נפתח לתנועה בכיוון ההפוך. דעתי זהו שורש המחלה. הבעיות הכלכליות, ככל שהן מטרידות, אינן אלא מישניות. אחת ארבעה דורות של ציונות ממשית היהודי ה' נודר לתורה והציונות עצמה הפכה מקד-נדרים בירו.

במדינה

(המשך מעמוד 45)

לא נחסכו מאמץ וכסף, כדי להשי'ביע את רצון האזרחים. כל המוזמנים לבשו בגדי-ערב. הם נראו כאנשי-עסקים או כתעשי'יינים, שידם משגת לרכוש מקור מות בערב מפואר שכזה. שכן הש'כרת גן-המלון, יחד עם הארוחה, המלצרים שהסתובבו בין השולח'נות ותצוגת-האופנה עלו בכסף רב. אנשים רגילים אינם יכולים להרשות לעצמם מותרות כאלה בימי אינפלציה טרופים שכאלה. אולם החוגגים העליונים לא היו איליימון. הם אפילו לא היו עצי-מאיים. הקהל הרב שחגג בפאר מסביב לשולחנות, לא היה מור'י-כב אלא מקציניה של מישרת-יש'ראל ומשוטריה. גן-המלון היה מלא בקצינים בכירים של מחוז תל-אביב, וביניהם מפקד המחוז, הניצב משה טיומקין.

המסיבה היתה צריכה להיות של מישרת הרצליה, אך כל הקצי'נים נים הבכירים של המחוז הוזמנו גם הם ובאו. איש מהם לא הר'גיש סתירה בין המצב הקשה של המישרת והמשק ובין המסיבה ה'בובזנית.

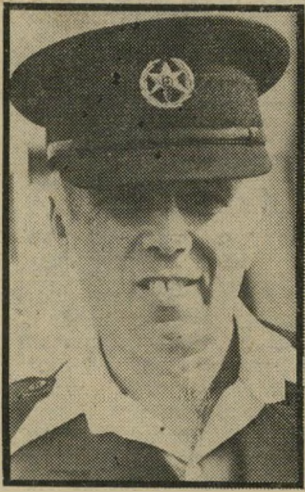
אולם נראה כי למרות שהקצי'נים באו כולם, והביאו גם את בנות-זוגם, הם התביישו במעשי'הם. אחרת קשה להבין את הפחד שהישרו עליהם מצלמות העולם הזה.

להסתיר היטב. בבוקר של אותו יום התקשר אלמוני למער'כת הודיע כי, במלון השרון מת' קיימת הערב מסיבת-שהיתות של המישרת, למרות הקיצוצים. ב' מערכת לא היה ידוע דבר על קיומה של המסיבה. מאוחר יותר הסתבר כי המישרת דאגה להס'תיר היטב את דבר קיום האי'רוע מפני העיתונאים.

הכתב יוסי הימן והצלמת אורי'נה אביוב הגיעו למלון בעת ש'התקיימה תצוגת-האופנה. הצוות נכנס ללובי המלון, ומשם עבר דרך דלת-זכוכית, שהיתה פתוחה, אל הגן שבו התקיימה המסיבה. הכתב ניגש מייד אל דובר מיש'טרת תל-אביב, סגן-ניצב שמעיה קידר. אחרי שנמסר לדור'בר, שהוא אחראי על ענייני העי'תונות במישרת, כי צוות העו'לם הזה נמצא בשטח, הורה הכ'תב לצלמת להתחיל לצלם. הצוות נכנס למקום בגלוי, מבלי שיש'עצור בעדו או ישאל לרצונו. לפתע ניגש אל הכתב והצלמת אחד האורחים, שהציג את עצמו כקצי'ן-מישרת. הוא ביקש מהם לעזוב את המקום. הכתב הציג את עצמו כעיתונאי של העולם הזה, הודיע לאורה כי דובר'ה המישרת יודע על נוכחותו במ'קום. בינתיים התערב בשיחה אדם, שהציג את עצמו כאיש-הביטחון של המלון.

זאת מסיבה פרטית, אמר. "די'ברתי פה עם הקצינים האחראים לאירגון, והם ביקשו ממני להו'ציא אתכם." הכתב ביקש לקרוא לדובר, כדי שיוכל לברר עימו מדוע מבקשים שייצא. הדובר הגיע לשולחנו, אך איש-הביטחון ביקש כי "קודם תצאו, ואחרי-כך תדברו כמה ש'יחד עם איש-הביטחון והדובר. סירוב מוחלט. לשאלות ה'כתב ענה הדובר כי, המישרת היא אמנם גוף ציבורי, אבל זאת מסיבה פרטית, ולא רוצים אתכם כאן." הדובר לא פירט את הס'בות להתנגדות המישרת לסיקור האירוע.

איש-הביטחון הודיע לצוות כי הוא יכול להישאר בלובי המלון כאוות-נפשו, ואני אפילו מוכן להמנין לכם מלצר, אך ביקש ש'לא להיכנס לתחום הגן, שם מת' קיימת המסיבה ואף אסר על ה'צלמת לצלם. כתוצאה מכך הסתפק הצוות.

ניצב טיומקין לא צלם!

הביטחון: "או תסתלקו מהפה!" הוא דחף את הכתב בכוח והפי'י לו לריצפה. אחרי-כך ניסה לגרו'ר את הכתב, בעודו שרוע על ה'ריצפה, לעיני הנוכחים. הצלמת התנגדה. בשלב זה יצאו אנשי-מישרת מהמסיבה ו' היו עדים למה שהתרחש. איש מהם לא התערב למראה איש-הביטחון, התוקף את הכתב. לפתע עזב איש-הביטחון את הכתב וחזר ותפס את הצלמת. הוא ניסה להוציא מידיה את ה'מצלמה בכוח, תוך שהוא מציג תעודה המקנה לו רשות לערוך חיפושים במטה המלון.

איש-הביטחון דרש מהצלמת כי תיתן לו את הסרט שבמצלמה. הצלמת התנגדה, ואיש-הביטחון הפעיל נגדה כוח.

במקום נכח מפקח-מישנה יוסף קידר, קצין הבילוש של מישרת הרצליה. הכתב ביקש ממנו להת'ערב. אך קידר טען כי לאיש-הבי'טחון יש סמכות לקחת את הסרט. אחרי שהסטים היו בידי, מסר אותם איש-הביטחון לידי המיש'טרה. זו עצרה את צוות העו'לם הזה בארנה כמה שעות. יוסי היי'מן ואורנה אביוב נלקחו לתחנת הרצליה, שם הודיעו להם כי הם חשודים בתקיפה ובהסגת-גבול.

ינידת למסיבת המישרת. כאשר שהה הצוות בתחנת-הרצ'ליה, הגיעו לשם כמה שחות-טל'פון של אורחים, שהתלוננו על הרעש הרב מהמסיבה במלון הש'רן. המישרת שלחה ניידת. הצוות הוחזק בתחנת-המישרת עד לסיום המסיבה. רק אז שו'ח'ר. המישרת, שכתה היתה מעוני'ינת להרחיק את העולם הזה מ'מסיבה שלה, הצליחה בכך. ה'עלידי החוקר בתחנת-הרצליה, לפי הוראה שלטונית של הקצי'נים, שהמשיכו לבלות במסיבה. הני'י מוק הרשמי: "הסרטים דרושים כדי להוכיח שהכתב והצלמת אכן היו בתוך שטח הגן," אף כי ה' צוות כלל לא הכחיש זאת. השבוע הגיש כתב העולם הזה כמה שאלות לדובר מחוז תל-אביב. בקשר למסרת המסיבה, מחירה ומימונה. מלישכת הדובר נמסר כי המישרת מסרבת להגיב.